

Arrest

nr. 200 595 van 1 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Marokkaan van Berberse origine te zijn, geboren op 23 september 1992 in het dorp Suwari in al Hoceima. U verklaarde I.(...) a.(...) A.(...) te heten maar gaf in de gevangenis in België de naam K.(...) K.(...) op. U woonde uw ganse leven in het dorp Bokidar, samen met uw vader H.(...) al A.(...), uw moeder S.(...) I.(..) al H.(...), uw broer en vier zussen. Uw vader heeft altijd als vrachtwagenchauffeur gewerkt. Uw zus S.(...) woont in Valencia, Spanje. Uw zus W.(...) woont met

haar echtgenoot in Tanger, uw zus Fatima woont met haar echtgenoot in Casablanca. Uw zus I.(...) en broer M.(...) wonen nog bij uw ouders.

U liep school tot en met het zevende jaar lager onderwijs. U diende in 2007 te stoppen omwille van financiële redenen. U had na uw studies tien maanden lang werk gezocht maar dat bleek hopeloos. U werkte dan maar als landbouwer op jullie eigen grond. Op 10/12/2010 vond een incident in Bokidar plaats en ging u voor het eerst manifesteren. Een vrouw werd onterecht uit haar huis gezet waardoor er massale protesten ontstonden. Sindsdien protesteerde u twee à drie keer per week tegen de Marokkaanse staat omwille van de discriminatie die Berbers moeten ondergaan en jullie eisten beter onderwijs, meer ziekenhuizen en een betere werkgelegenheid. U hoorde bij een commissie van een tiental personen die de betogingen in Bokidar organiseerde. Soms hing u affiches op, soms maakte u foto's en soms riep u de slogans door de megafoon. U postte ook op uw facebookpagina heel wat berichten over de manifestaties en uitte kritiek op de Marokkaanse staat. Op het moment dat het aantal arrestaties van betogers plots begon toe te nemen, en gezien de uitzichtloze situatie, besloot u definitief te vertrekken uit Marokko. U ging eind 2015, begin 2016 naar Tanger. U woonde daar gedurende acht maanden bij twee vrienden en kon via hen af en toe werken. U verbleef in Tanger in afwachting van het goede moment om het land te verlaten. U verstopte zich in augustus 2016 in een boot richting Spanje. U reisde vervolgens door Spanje en Frankrijk naar België waar u op 1 september 2016 zou aangekomen zijn.

U verbleef in België bij uw oom langs moederskant en bij vrienden. In België betoogde u een vijftal keer tegen de Marokkaanse staat. Dat deed u onder meer aan de Marokkaanse ambassade en de Europese commissie in Brussel. U ging ook éénmaal naar Amsterdam voor een manifestatie. U bleef ook in België erg actief op facebook en postte geregeld kritische berichten over de Marokkaanse staat. Op 27 juni 2017 werd u door de Belgische autoriteiten opgepakt vanwege drugshandel. U verbleef in de gevangenis tot 14 december 2017 en werd naar het gesloten centrum van Vottem overgeplaatst. Uw repatriëring werd gepland op 6 januari 2018. Deze werd geannuleerd daar u op 5 januari 2018 een eerste asielaanvraag indiende. U vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst gearresteerd te worden omwille van uw deelname aan manifestaties in België en Marokko en uw facebookberichten. U vreest verder de slechte situatie voor Berbers in Marokko.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u 2 foto's neer van uzelf op een betoging in België, drie foto's van betogingen in Marokko waarop u zelf te zien bent en één foto van een betoging in Marokko uit 2017.

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, a) en b), bestaat. Dit omwille van volgende redenen. Vooreerst dient te worden bemerkt dat u uw eerste asielaanvraag pas indiende op 5 januari 2018, terwijl u reeds in september 2016 in België aankwam, en dit in het licht van een nakende repatriëring naar Marokko, gepland op 1 januari 2018. U verbleef aldus meer dan een jaar in België zonder enige poging te hebben ondernomen om een asielaanvraag in te dienen. Evenmin heeft u op andere manieren enige intentie getoond om uw verblijf te legaliseren. U hierover bevraagd, meende u niet te weten dat asiel bestond en daarover pas geïnformeerd te zijn toen u naar het gesloten centrum werd overgeplaatst (CGVS, p. 19-20). Dit is echter weinig aannemelijk. U zou namelijk net omwille van politieke redenen en een vrees voor de autoriteiten uw land ontvlucht zijn. Er kan gezien uw jarenlange politieke activiteiten overigens niet ontkent worden dat u over een bepaald politiek bewustzijn en kennis van zaken beschikt. Bovendien staat u nog steeds in contact met Marokkaanse betogers en activisten, zo verklaarde u (CGV, p. 6). Dat u desondanks nog nooit over de mogelijkheid tot het aanvragen van asiel zou gehoord hebben, is dan ook erg onwaarschijnlijk. Tijdens uw interview met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde u overigens nooit eerder asiel aangevraagd te hebben uit schrik gerepatriëerd te worden (Verklaring DVZ, d.d. 15/01/2018, vraag 31). Hieruit blijkt dan weer dat u wel degelijk wist over het bestaan van asiel maar er bewust voor koos geen internationale bescherming aan te vragen. Ook al zou u uit vrees voor repatriëring geen asiel hebben aangevraagd, dit vormt geen valabele verklaring. Immers, door illegaal in België te verblijven, terwijl u zich bovendien inliet met criminele activiteiten, liep u dag in dag uit het risico opgepakt en zonder meer gerepatriëerd te worden. Dat u deze manier van leven verkoos boven het zich informeren naar

een manier om uw verblijf te legaliseren, u had immers een definitief kruis over Marokko gezet (CGVS, p. 20), doet ernstig afbreuk aan uw beweerde vrees. Indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging bij een mogelijke terugkeer naar Marokko zou koesteren, kan immers verwacht worden dat u alles in het werk zou stellen om internationale bescherming te verkrijgen en dit zo snel mogelijk na uw aankomst in een land waar u meent in veiligheid te zijn.

Kan daarenboven worden opgemerkt dat u in het interview, afgenomen op 27 november 2017 in de gevangenis van Tongeren, helemaal geen gewag maakte van de protesten waaraan u deelnam en uw vrees gearresteerd te worden door de Marokkaanse autoriteiten omwille van deze protesten. U verklaarde daarentegen niet te willen terugkeren naar Marokko omdat er geen werk is en dat voor veel problemen zorgde. Verder haalde u ook aan dat er geen scholen of ziekenhuizen zijn (zie administratief dossier, Rapport DID, d.d. 30/11/2017).

Dit terzijde, dat u omwille van uw jarenlange deelname aan betogingen een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer kon u niet aannemelijk maken. Immers, volgens uw verklaringen nam u van 2010 tot 2016 veelvuldig deel aan betogingen. U maakte deel uit van het organisatorisch comité, hing affiches op, maakte foto's en dergelijke (CGVS, p. 12-14). Bovendien zou u over deze betogingen uitgebreid gepubliceerd hebben op uw facebookpagina (CGVS, p. 14-15). Desondanks zou u nooit in ernstige problemen verzeild geraakt zijn met de Marokkaanse autoriteiten. Zo werd u namelijk nooit gearresteerd of lastiggevallen door de autoriteiten (CGVS, p. 16). Evenmin kwamen de autoriteiten bij uw ouders of familie langs om u te zoeken (CGVS, p. 17). Indien u na zes jaar politieke activiteiten werkelijk in het vizier van de overheid zou zijn geraakt, mag nochtans verwacht worden dat zij u minstens zouden zijn komen zoeken. Dat u tijdens de betogingen vaak geslagen werd door de politie (CGVS, p. 15), maakt u vooreerst geenszins hard. U komt hier niet verder dan het uiten van loutere beweringen. Dit terzijde, dat u, die tijdens de protestacties vooraan meeliiep, vaak in de klappen deelde, volstaat geenszins om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Het CGVS ontkent niet dat er politiegeweld jegens de betogers plaatsvindt, dit is overigens gangbaar bij eender welke protestactie waar ook ter wereld, het betrof hier echter reacties die willekeurig en niet op u persoonlijk gericht waren. Uit uw verklaringen blijkt voorts niet dat u voor het overige af te rekenen had met acties van de Marokkaanse autoriteiten omwille van uw veelvuldige deelnames aan de protestacties. U werd nooit gearresteerd, noch kwamen de autoriteiten u ooit thuis zoeken (CGVS p. 16 en 17). U verklaarde wel dat de autoriteiten foto's van u hebben, doch ook hier komt u niet verder dan het uiten van loutere beweringen die u niet kan staven (zie CGVS p. 17). Kan hier bovendien nog worden aan toegevoegd dat u, ondanks uw bewering dat u heel vaak werd geslagen tijdens de manifestaties, gedurende 6 jaar lang meermaals per week bleef deelnemen aan deze protestacties. Deze bevinding doet ook afbreuk aan, minstens de ernst, van uw beweerde vrees voor vervolging (zie CGVS p. 15 en 16).

U zou heden ten dage echter meer kans maken gearresteerd te worden omwille van uw deelname aan betogingen in België en Nederland. Gezien deze betogingen het imago van Marokko besmeuren, liggen deze betogingen immers gevoeliger dan betogingen in Marokko, zo legde u uit (CGVS, p. 19). U kon echter niet overtuigen dat u omwille van deze betogingen plots wel een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Gepolst of er aanwijzingen bestaan voor uw vrees, bleef u immers steeds erg algemeen en herhaalde u enkel dat iedereen die hier betoogd heeft, gearresteerd wordt bij terugkeer (CGVS, p. 19). Aanwijzingen voor deze stelling heeft u echter niet. Bovendien kunnen verwijzingen naar de algemene situatie en naar de situatie van andere personen niets aantonen wat betreft uw persoonlijke vrees. Op die manier maakt u uw vrees immers geenszins concreet. Evenmin antwoordde u concreet op de vraag hoe de Marokkaanse autoriteiten zouden weten dat u hier heeft betoogd. U verklaarde enkel dat het normaal is dat zij dat weten en dat zij alles zien (CGVS, p. 19). Ook dit is echter enkel een aanname die u op geen enkele manier wist te staven. U kon verder op geen enkele manier aantonen dat u momenteel door de Marokkaanse autoriteiten in de gaten wordt gehouden. Zo zijn de autoriteiten ook sinds uw deelname aan de betogingen in België nooit bij uw familie langsgeweest om u te zoeken (CGVS, p. 19).

De voorgelegde foto's kunnen niets aan bovenstaande wijzigen. Zij tonen immers enkel aan dat u deelnam aan de betogingen, wat op zich niet wordt betwist, maar spreken zich verder niet uit over de problemen die u hierdoor zou kennen in geval van terugkeer naar Marokko.

U stelde tot slot een verhoogd risico te lopen door de Marokkaanse autoriteiten gevisieerd te worden, maar ook dit wist u niet aannemelijk te maken. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u op de DVZ helemaal niets vermeld over de kritiek die u al jarenlang zou hebben geuit op uw facebookpagina

(CGVS vragenlijst, vraag 1-8). Dit is enigszins opmerkelijk gezien u dit tijdens het gehoor met het CGVS wel aanhaalde als één van de redenen waarom u de Marokkaanse staat vreest. U stelde dat u de vraag niet werd gesteld door de DVZ en u daarom niets over uw facebookberichten heeft gezegd (CGVS, p. 19). Uiteraard geldt dit niet als afdoende verklaring. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij alle redenen aangeeft waarom hij een asielaanvraag indient. Er werd u immers de open vraag gesteld waarom u een terugkeer naar uw land van herkomst vreest én u werd op het einde van dit interview gevraagd of u iets wenste toe te voegen (CGVS vragenlijst, vraag 8). Bovendien werd u aan het begin van uw gehoor op het CGVS gevraagd of u alle belangrijke elementen van uw asielaanvraag heeft kunnen vermelden tijdens uw interview met de DVZ, waarom u bevestigend antwoordde (CGVS, p. 2). Wat er ook van zij, hoewel u sinds 2013 à 2014 openlijk kritiek uit op de regering via uw facebookpagina "Ilyassunderscoorif Souani", dient er opnieuw op gewezen te worden dat u nooit enig probleem heeft gekend in Marokko. U en uw vader zouden evenwel negatieve reacties gekregen hebben van mensen op straat betreffende uw facebookberichten. Deze personen, volgens uw verklaringen mensen die voor de staat werken, waarschuwden u en uw vader dat u geen kritiek meer mocht uiten, dat u anders gearresteerd zou worden. Niet alleen betreffen dit weerom loutere beweringen van uw kant, dient hier voorts nog te worden aan toegevoegd dat, hoewel u berichten bleef posten, feitelijke arrestaties of acties tegen u uitbleven (CGVS, p. 18). Andermaal toont dit aan dat u niet werd gevisieerd door de Marokkaanse staat. Dat u tevens in België actief bent op facebook en daarom in de problemen zou komen bij een terugkeer naar Marokko, kon u evenmin hardmaken. Uit uw facebookprofiel blijkt dat u inderdaad veel bericht over de Marokkaanse regering en de protesten, doch dit blijkt enkel zichtbaar wanneer op uw profiel wordt ingelogd. Op uw openbaar profiel is daarvan niets of weinig te zien. Het risico dat de inhoud van uw facebookpagina tot bij de Marokkaanse staat zou raken, is dan ook onbestaande. U toont ook geenszins aan dat de Marokkaanse autoriteiten uw via sociale media volgen en / of op de hoogte zijn van de inhoud van de posts die u op facebook zet (CGVS, p. 19).

Tot slot haalde u de algemene situatie van Berbers in uw regio van herkomst aan als asielmotief. De autoriteiten beletten Berbers een degelijke opleiding te krijgen, er is geen werkgelegenheid en ze zijn te weinig ziekenhuizen (CGVS, p. 6). Dat u in een onderontwikkelde regio woonde, kan op zich echter geenszins duiden op enige discriminatie van uw eigen persoon. U kon immers geen zwaar discriminerende feiten aanhalen die u zelf heeft moeten ondergaan. Hoewel u enerzijds stelde dat Berbers worden geweerd van een degelijke opleiding, bleek dat u puur omwille van financiële redenen met school bent moeten stoppen (CGVS, p. 7). Ook dat u omwille van discriminatie geen werk vond, kon u niet hardmaken. U verklaarde immers tot tien maanden na uw schoolopleiding naar werk te hebben gezocht. Nadien heeft u het gewoon opgegeven (CGVS, p. 21). U gevraagd of u het onderontwikkelde Hoceima niet achter u kon laten en zich elders in Marokko kon vestigen, antwoordde u dat discriminatie overal is. U erop gewezen dat u wel in Tanger kon wonen en er, zij het af en toe, kon werken, bleef u in algemene termen stellen dat 'ze jullie misbruiken en dat jullie geen eerlijke job kunnen hebben' (CGVS, p. 21). Wat betreft de discriminatie jegens Berbers, haalt u enkel economische elementen aan dewelke vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie. Hoe dan ook, discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dienen van die aard te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, alvorens die tot een erkenning van de vluchtelingenstatus kan leiden. De gevreesde problemen moeten bijgevolg dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uit bovenstaande kan alvast opgemaakt worden dat dit in casu voor uw vertrek uit Marokko niet het geval is geweest.

Evenmin zijn er redenen om aan te nemen dat u, ingeval van een eventuele terugkeer naar Marokko, in een mensonterende situatie zou terechtkomen en aldus een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 b) van de Vreemdelingenwet. Zo heeft u nog altijd uw familie in Marokko waarop u kan steunen in geval van terugkeer. Uw ouders en broer wonen nog steeds in Bokidar en u heeft er tevens nog twee zussen, één in Casablanca en één in Tanger. U heeft nog steeds een goed contact met uw ouders (CGVS, p. 4) en woonde, ondanks hun beperkte financiële middelen, uw hele leven bij hen in (CGVS, p. 7). Niets lijkt er aldus op te wijzen dat u geen, eventueel tijdelijk, onderdak bij hen of bij uw zussen zou kunnen vinden tot u een eigen leven weet herop te bouwen. Dat u geen werk zou kunnen vinden, is overigens slechts een veronderstelling. Na een zoektocht van tien maanden na uw studies, hetgeen maar liefst tien jaar geleden is, heeft u de hoop op een job immers opgegeven (CGVS, p. 21). Een intensieve zoektocht kan dit alvast niet genoemd worden. Evenmin kunnen uw ervaringen uit die periode aantonen waarom u nu, tien jaar later, geen job zou kunnen vinden. Dat u ook nergens anders dan in uw, naar eigen zeggen onderontwikkelde, geboortestreek werk zou kunnen vinden, is ook een loutere bewering die u niet kan staven. U merkte hierbij op een vage en algemene manier op dat berbers 'overal gediscrimineerd worden en zij geen

eerlijke job kunnen vinden' (CGVS, p. 21). Ook deze blote bewering kon u echter op geen enkele manier staven. Integendeel, u wist voorheen wel acht maanden lang in Tanger te verblijven en kon er ook af en toe werken (CGVS, p. 9). Waarom dit niet opnieuw zou lukken, toonde u niet aan. U verklaarde enkel dat u niet meer wilde werken volgens 'hun regels', dat u enkel wilt werken op een plaats waar de wetten beschermd worden (CGVS, p. 17). Het mag duidelijk zijn dat het louter uiten van een aantal algemeenheden zonder deze in concreto op u persoonlijk te betrekken, geenszins volstaat om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoekschrift de schending aan van: “van artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVRM”)”.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4, §§ 4 en 5, van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU dienen gelezen te worden, volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“(…)Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees

voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, a) en b), bestaat. Dit omwille van volgende redenen. Vooreerst dient te worden bemerkt dat u uw eerste asielaanvraag pas indiende op 5 januari 2018, terwijl u reeds in september 2016 in België aankwam, en dit in het licht van een nakende repatriëring naar Marokko, gepland op 1 januari 2018. U verbleef aldus meer dan een jaar in België zonder enige poging te hebben ondernomen om een asielaanvraag in te dienen. Evenmin heeft u op andere manieren enige intentie getoond om uw verblijf te legaliseren. U hierover bevraagd, meende u niet te weten dat asiel bestond en daarover pas geïnformeerd te zijn toen u naar het gesloten centrum werd overgeplaatst (CGVS, p. 19-20). Dit is echter weinig aannemelijk. U zou namelijk net omwille van politieke redenen en een vrees voor de autoriteiten uw land ontvlucht zijn. Er kan gezien uw jarenlange politieke activiteiten overigens niet ontkent worden dat u over een bepaald politiek bewustzijn en kennis van zaken beschikt. Bovendien staat u nog steeds in contact met Marokkaanse betogers en activisten, zo verklaarde u (CGV, p. 6). Dat u desondanks nog nooit over de mogelijkheid tot het aanvragen van asiel zou gehoord hebben, is dan ook erg onwaarschijnlijk. Tijdens uw interview met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde u overigens nooit eerder asiel aangevraagd te hebben uit schrik gerepatriëerd te worden (Verklaring DVZ, d.d. 15/01/2018, vraag 31). Hieruit blijkt dan weer dat u wel degelijk wist over het bestaan van asiel maar er bewust voor koos geen internationale bescherming aan te vragen. Ook al zou u uit vrees voor repatriëring geen asiel hebben aangevraagd, dit vormt geen valabele verklaring. Immers, door illegaal in België te verblijven, terwijl u zich bovendien inliet met criminele activiteiten, liep u dag in dag uit het risico opgepakt en zonder meer gerepatriëerd te worden. Dat u deze manier van leven verkoos boven het zich informeren naar een manier om uw verblijf te legaliseren, u had immers een definitief kruis over Marokko gezet (CGVS, p. 20), doet ernstig afbreuk aan uw beweerde vrees. Indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging bij een mogelijke terugkeer naar Marokko zou koesteren, kan immers verwacht worden dat u alles in het werk zou stellen om internationale bescherming te verkrijgen en dit zo snel mogelijk na uw aankomst in een land waar u meent in veiligheid te zijn.

Kan daarenboven worden opgemerkt dat u in het interview, afgenomen op 27 november 2017 in de gevangenis van Tongeren, helemaal geen gewag maakte van de protesten waaraan u deelnam en uw vrees gearresteerd te worden door de Marokkaanse autoriteiten omwille van deze protesten. U verklaarde daarentegen niet te willen terugkeren naar Marokko omdat er geen werk is en dat voor veel problemen zorgde. Verder haalde u ook aan dat er geen scholen of ziekenhuizen zijn (zie administratief dossier, Rapport DID, d.d. 30/11/2017).

Dit terzijde, dat u omwille van uw jarenlange deelname aan betogingen een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer kon u niet aannemelijk maken. Immers, volgens uw verklaringen nam u van 2010 tot 2016 veelvuldig deel aan betogingen. U maakte deel uit van het organisatorisch comité, hing affiches op, maakte foto's en dergelijke (CGVS, p. 12-14). Bovendien zou u over deze betogingen uitgebreid gepubliceerd hebben op uw facebookpagina (CGVS, p. 14-15). Desondanks zou u nooit in ernstige problemen verzeild geraakt zijn met de Marokkaanse autoriteiten. Zo werd u namelijk nooit gearresteerd of lastiggevallen door de autoriteiten (CGVS, p. 16). Evenmin kwamen de autoriteiten bij uw ouders of familie langs om u te zoeken (CGVS, p. 17). Indien u na zes jaar politieke activiteiten werkelijk in het vizier van de overheid zou zijn geraakt, mag nochtans verwacht worden dat zij u minstens zouden zijn komen zoeken. Dat u tijdens de betogingen vaak geslagen werd door de politie (CGVS, p. 15), maakt u vooreerst geenszins hard. U komt hier niet verder dan het uiten van loutere beweringen. Dit terzijde, dat u, die tijdens de protestacties vooraan meeliiep, vaak in de klappen deelde, volstaat geenszins om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Het CGVS ontkent niet dat er politiegeweld jegens de betogers plaatsvindt, dit is overigens gangbaar bij eender welke protestactie waar ook ter wereld, het betrof hier echter reacties die willekeurig en niet op u persoonlijk gericht waren. Uit uw verklaringen blijkt voorts niet dat u voor het overige af te rekenen had met acties van de Marokkaanse autoriteiten omwille van uw veelvuldige deelnames aan de protestacties. U werd nooit gearresteerd, noch kwamen de autoriteiten u ooit thuis zoeken (CGVS p. 16 en 17). U verklaarde wel dat de autoriteiten foto's van u hebben, doch ook hier komt u niet verder dan het uiten van loutere beweringen die u niet kan staven (zie CGVS p. 17). (...)

U zou heden ten dage echter meer kans maken gearresteerd te worden omwille van uw deelname aan betogingen in België en Nederland. Gezien deze betogingen het imago van Marokko besmeuren, liggen deze betogingen immers gevoeliger dan betogingen in Marokko, zo legde u uit (CGVS, p. 19). U kon echter niet overtuigen dat u omwille van deze betogingen plots wel een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Gepolst of er aanwijzingen bestaan voor uw vrees, bleef u immers steeds erg

algemeen en herhaalde u enkel dat iedereen die hier betoogd heeft, gearresteerd wordt bij terugkeer (CGVS, p. 19). Aanwijzingen voor deze stelling heeft u echter niet. Bovendien kunnen verwijzingen naar de algemene situatie en naar de situatie van andere personen niets aantonen wat betreft uw persoonlijke vrees. Op die manier maakt u uw vrees immers geenszins concreet. Evenmin antwoordde u concreet op de vraag hoe de Marokkaanse autoriteiten zouden weten dat u hier heeft betoogd. U verklaarde enkel dat het normaal is dat zij dat weten en dat zij alles zien (CGVS, p. 19). Ook dit is echter enkel een aanname die u op geen enkele manier wist te staven. U kon verder op geen enkele manier aantonen dat u momenteel door de Marokkaanse autoriteiten in de gaten wordt gehouden. Zo zijn de autoriteiten ook sinds uw deelname aan de betogingen in België nooit bij uw familie langsgeweest om u te zoeken (CGVS, p. 19).

De voorgelegde foto's kunnen niets aan bovenstaande wijzigen. Zij tonen immers enkel aan dat u deelnam aan de betogingen, wat op zich niet wordt betwist, maar spreken zich verder niet uit over de problemen die u hierdoor zou kennen in geval van terugkeer naar Marokko.

U stelde tot slot een verhoogd risico te lopen door de Marokkaanse autoriteiten geïdoleerd te worden, maar ook dit wist u niet aannemelijk te maken. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u op de DVZ helemaal niets vermeld over de kritiek die u al jarenlang zou hebben geuit op uw facebookpagina (CGVS vragenlijst, vraag 1-8). Dit is enigszins opmerkelijk gezien u dit tijdens het gehoor met het CGVS wel aanhaalde als één van de redenen waarom u de Marokkaanse staat vreest. U stelde dat u de vraag niet werd gesteld door de DVZ en u daarom niets over uw facebookberichten heeft gezegd (CGVS, p. 19). Uiteraard geldt dit niet als afdoende verklaring. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij alle redenen aangeeft waarom hij een asielaanvraag indient. Er werd u immers de open vraag gesteld waarom u een terugkeer naar uw land van herkomst vreest én u werd op het einde van dit interview gevraagd of u iets wenste toe te voegen (CGVS vragenlijst, vraag 8). Bovendien werd u aan het begin van uw gehoor op het CGVS gevraagd of u alle belangrijke elementen van uw asielaanvraag heeft kunnen vermelden tijdens uw interview met de DVZ, waarom u bevestigend antwoordde (CGVS, p. 2). Wat er ook van zij, hoewel u sinds 2013 à 2014 openlijk kritiek uit op de regering via uw facebookpagina "Ilyassunderscoorif Souani", dient er opnieuw op gewezen te worden dat u nooit enig probleem heeft gekend in Marokko. U en uw vader zouden evenwel negatieve reacties gekregen hebben van mensen op straat betreffende uw facebookberichten. Deze personen, volgens uw verklaringen mensen die voor de staat werken, waarschuwen u en uw vader dat u geen kritiek meer mocht uiten, dat u anders gearresteerd zou worden. Niet alleen betreffen dit weerom loutere beweringen van uw kant, dient hier voorts nog te worden aan toegevoegd dat, hoewel u berichten bleef posten, feitelijke arrestaties of acties tegen u uitbleven (CGVS, p. 18). Andermaal toont dit aan dat u niet werd geïdoleerd door de Marokkaanse staat. Dat u tevens in België actief bent op facebook en daarom in de problemen zou komen bij een terugkeer naar Marokko, kon u evenmin hardmaken. Uit uw facebookprofiel blijkt dat u inderdaad veel bericht over de Marokkaanse regering en de protesten, doch dit blijkt enkel zichtbaar wanneer op uw profiel wordt ingelogd. Op uw openbaar profiel is daarvan niets of weinig te zien. Het risico dat de inhoud van uw facebookpagina tot bij de Marokkaanse staat zou raken, is dan ook onbestaande. U toont ook geenszins aan dat de Marokkaanse autoriteiten uw via sociale media volgen en / of op de hoogte zijn van de inhoud van de posts die u op facebook zet (CGVS, p. 19).

Tot slot haalde u de algemene situatie van Berbers in uw regio van herkomst aan als asielmotief. De autoriteiten beletten Berbers een degelijke opleiding te krijgen, er is geen werkgelegenheid en ze zijn te weinig ziekenhuizen (CGVS, p. 6). Dat u in een onderontwikkelde regio woonde, kan op zich echter geenszins duiden op enige discriminatie van uw eigen persoon. U kon immers geen zwaar discriminerende feiten aanhalen die u zelf heeft moeten ondergaan. Hoewel u enerzijds stelde dat Berbers worden geweerd van een degelijke opleiding, bleek dat u puur omwille van financiële redenen met school bent moeten stoppen (CGVS, p. 7). Ook dat u omwille van discriminatie geen werk vond, kon u niet hardmaken. U verklaarde immers tot tien maanden na uw schoolopleiding naar werk te hebben gezocht. Nadien heeft u het gewoon opgegeven (CGVS, p. 21). U gevraagd of u het onderontwikkelde Hoceima niet achter u kon laten en zich elders in Marokko kon vestigen, antwoordde u dat discriminatie overal is. U erop gewezen dat u wel in Tanger kon wonen en er, zij het af en toe, kon werken, bleef u in algemene termen stellen dat 'ze jullie misbruiken en dat jullie geen eerlijke job kunnen hebben' (CGVS, p. 21). Wat betreft de discriminatie jegens Berbers, haalt u enkel economische elementen aan dewelke vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie. Hoe dan ook, discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dienen van die aard te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, alvorens die tot een erkenning van de vluchtelingenstatus kan leiden. De gevreesde problemen moeten bijgevolg dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden

aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uit bovenstaande kan alvast opgemaakt worden dat dit in casu voor uw vertrek uit Marokko niet het geval is geweest.

Evenmin zijn er redenen om aan te nemen dat u, ingeval van een eventuele terugkeer naar Marokko, in een mensonterende situatie zou terechtkomen en aldus een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 b) van de Vreemdelingenwet. Zo heeft u nog altijd uw familie in Marokko waarop u kan steunen in geval van terugkeer. Uw ouders en broer wonen nog steeds in Bokidar en u heeft er tevens nog twee zussen, één in Casablanca en één in Tanger. U heeft nog steeds een goed contact met uw ouders (CGVS, p. 4) en woonde, ondanks hun beperkte financiële middelen, uw hele leven bij hen in (CGVS, p. 7). Niets lijkt er aldus op te wijzen dat u geen, eventueel tijdelijk, onderdak bij hen of bij uw zussen zou kunnen vinden tot u een eigen leven weet herop te bouwen. Dat u geen werk zou kunnen vinden, is overigens slechts een veronderstelling. Na een zoektocht van tien maanden na uw studies, hetgeen maar liefst tien jaar geleden is, heeft u de hoop op een job immers opgegeven (CGVS, p. 21). Een intensieve zoektocht kan dit alvast niet genoemd worden. Evenmin kunnen uw ervaringen uit die periode aantonen waarom u nu, tien jaar later, geen job zou kunnen vinden. Dat u ook nergens anders dan in uw, naar eigen zeggen onderontwikkelde, geboortestreek werk zou kunnen vinden, is ook een loutere bewering die u niet kan staven. U merkte hierbij op een vage en algemene manier op dat berbers 'overal gediscrimineerd worden en zij geen eerlijke job kunnen vinden' (CGVS, p. 21). Ook deze blote bewering kon u echter op geen enkele manier staven. Integendeel, u wist voorheen wel acht maanden lang in Tanger te verblijven en kon er ook af en toe werken (CGVS, p. 9). Waarom dit niet opnieuw zou lukken, toonde u niet aan. U verklaarde enkel dat u niet meer wilde werken volgens 'hun regels', dat u enkel wilt werken op een plaats waar de wetten beschermd worden (CGVS, p. 17). Het mag duidelijk zijn dat het louter uiten van een aantal algemeenheden zonder deze in concreto op u persoonlijk te betrekken, geenszins volstaat om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan worden toegekend."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het tegenspreken van de conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het opwerpen van blote beweringen. Zodoende wordt evenwel geen afbreuk gedaan aan de concrete en pertinente vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan hij niet aannemelijk maakt een reële vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico op ernstige schade te lopen.

De vaststellingen omtrent de laattijdige asielaanvraag tracht verzoeker te verschonen met de argumentatie dat hij alleen in het centrum gehoord heeft over de mogelijkheid tot het vragen van asiel, dat zijn omgeving - waaronder zijn oom en tante - hiervan ook niet op de hoogte was, dat hij weinig geschoold is, dat hij in een onderontwikkelde regio is opgegroeid en dat zijn ouders ook weinig geschoold zijn. Verzoeker gaat hiermee echter volledig voorbij aan de vaststelling dat hij tijdens het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde nooit eerder asiel aangevraagd te hebben uit schrik gerepatriëerd te worden (stuk 11, Verklaring DVZ, vraag 31) waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk wist over het bestaan van asiel maar er bewust voor koos geen internationale bescherming aan te vragen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna of minstens bij het manifesteren van deze problemen bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door hem geschetste problemen. Bovendien dient te worden opgemerkt

dat verzoekers asielaanvraag niet om redenen van overmacht laattijdig werd ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoeker betrof, die hij niet op afdoende wijze weet te vergoelijken. Verzoekers argumentatie weerlegt noch verschoont deze pertinente vaststelling.

Bijgevolg kan verzoekers argumentatie ook niet volstaan om zijn stilzwijgen in de gevangenis van Tongeren te verschonen. Bovendien gaf hij aldaar als reden enkel aan dat er “geen werk, geen school, geen ziekenhuis” is en dat de gevangenis voor hem nog beter is dan terugkeer naar Marokko. Indien verzoeker werkelijk een persoonsgerichte vervolgingsvrees koesterde, op basis waarvan hij nu meent internationale bescherming nodig te hebben kon wel degelijk worden verwacht dat verzoeker dit element zou toevoegen bij de opgave van zijn redenen om niet terug naar Marokko te willen gaan. Het louter herhalen van zijn antwoord dat hij toen gaf, doet hier geen afbreuk aan.

Waar verzoeker stelt dat hij nooit gearresteerd of lastig gevallen werd, dat de leden van zijn volksbeweging gearresteerd werden, dat hij herhaaldelijk geslagen werd door de politie en dat hij en zijn vader bedreigd werden om te stoppen met zijn activisme op straat en dat deelnemers aan protesten “massieve” gearresteerd en mishandeld worden, herhaalt hij slechts zijn verklaringen, maar doet hij geen enkele afbreuk aan de gedane concrete en pertinente vaststellingen:

“Dit terzijde, dat u omwille van uw jarenlange deelname aan betogingen een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer kon u niet aannemelijk maken. Immers, volgens uw verklaringen nam u van 2010 tot 2016 veelvuldig deel aan betogingen. U maakte deel uit van het organisatorisch comité, hing affiches op, maakte foto's en dergelijke (CGVS, p. 12-14). Bovendien zou u over deze betogingen uitgebreid gepubliceerd hebben op uw facebookpagina (CGVS, p. 14-15). Desondanks zou u nooit in ernstige problemen verzeild geraakt zijn met de Marokkaanse autoriteiten. Zo werd u namelijk nooit gearresteerd of lastiggevallen door de autoriteiten (CGVS, p. 16). Evenmin kwamen de autoriteiten bij uw ouders of familie langs om u te zoeken (CGVS, p. 17). Indien u na zes jaar politieke activiteiten werkelijk in het vizier van de overheid zou zijn geraakt, mag nochtans verwacht worden dat zij u minstens zouden zijn komen zoeken. Dat u tijdens de betogingen vaak geslagen werd door de politie (CGVS, p. 15), maakt u vooreerst geenszins hard. U komt hier niet verder dan het uiten van loutere beweringen. Dit terzijde, dat u, die tijdens de protestacties vooraan meeliep, vaak in de klappen deelde, volstaat geenszins om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Het CGVS ontkent niet dat er politiegeweld jegens de betogers plaatsvindt, dit is overigens gangbaar bij eender welke protestactie waar ook ter wereld, het betrof hier echter reacties die willekeurig en niet op u persoonlijk gericht waren. Uit uw verklaringen blijkt voorts niet dat u voor het overige af te rekenen had met acties van de Marokkaanse autoriteiten omwille van uw veelvuldige deelnames aan de protestacties. U werd nooit gearresteerd, noch kwamen de autoriteiten u ooit thuis zoeken (CGVS p 16 en 17). U verklaarde wel dat de autoriteiten foto's van u hebben, doch ook hier komt u niet verder dan het uiten van loutere beweringen die u niet kan staven (zie CGVS p. 17).”. De bewering dat er mensen die voor de staat werken hem vertelden dat hij moest stoppen met betogen en dat zijn vader wordt aangesproken met de boodschap dat zijn zoon moet oppassen zijn louter beweringen waarvan verzoeker geen begin van bewijs neerlegt. Hoe dan ook acht de Raad het niet aannemelijk dat indien verzoeker gedurende zes jaar dermate intensief met deze activiteiten bezig was, het louter bij dergelijke aanmaningen zou zijn gebleven en daadwerkelijke problemen uitbleven.

Gezien verzoeker gedurende zes jaar veelvuldig deelnam aan betogingen, deel uitmaakte van het organisatorisch comité, ontelbaar veel affiches ophing, foto's maakte en dergelijke meer, over deze betogingen uitgebreid publiceerde op zijn Facebookpagina en nooit werd gezocht door de autoriteiten is de bewering dat zijn arrestatie slechts een kwestie van tijd is, niet geloofwaardig.

De verwijzing naar algemene informatie omtrent de betogingen tegen het beleid en de onderdrukking door de regering in het verzoekschrift volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Het argument dat het niet moeilijk zou zijn voor de Marokkaanse regering om informatie over zijn deelname aan protestacties in België en Amsterdam te vinden, is ook slechts een algemene bewering zonder enige objectieve grond. Ongeacht zijn fysieke aanwezigheid, de aanwezigheid van de media

tijdens deze betogingen en zijn kritiek op Facebook toont verzoeker niet aan dat de Marokkaanse regering op de hoogte is van zijn acties in België en Nederland en bijgevolg actief op zoek is naar hem.

Waar verzoeker stelt dat zijn kritiek op Facebook slechts een deel van de redenen is waarom hij de Marokkaanse regering vreest en dat dit geen belangrijk element is in vergelijking tot zijn openbare acties, kan hij niet overtuigen. Verzoeker verklaarde echter zelf dat hij negatieve reacties kreeg tengevolge zijn Facebookposts door mensen die voor de staat werken (stuk 5, gehoorverslag, p. 18). Er kan dan ook niet worden ingezien om welke reden verzoeker een dergelijk essentieel element niet heeft vermeld. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielrelaas zou vermelden. Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans zijn asielaanvraag steunt niet bij aanvang van de asielprocedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Verzoeker meent dat het feit dat de kritiek op zijn Facebookaccount enkel te zien was op zijn privéprofiel niet betekent dat de regering er zich niet bewust van was. Opnieuw blijft verzoeker in gebreke aan te tonen dat de Marokkaanse regering op de hoogte is van zijn acties en actief op zoek is naar hem.

Ongeacht het feit dat verzoeker actief was in een kleine stad "waar zich alle kennen" toont hij niet aan dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Waar verzoeker naar algemene informatie verwijst omtrent de discriminatie van Berbers doet hij geen afbreuk aan de concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing: *"Tot slot haalde u de algemene situatie van Berbers in uw regio van herkomst aan als asielmotief. De autoriteiten beletten Berbers een degelijke opleiding te krijgen, er is geen werkgelegenheid en ze zijn te weinig ziekenhuizen (CGVS, p. 6). Dat u in een onderontwikkelde regio woonde, kan op zich echter geenszins duiden op enige discriminatie van uw eigen persoon. U kon immers geen zwaar discriminerende feiten aanhalen die u zelf heeft moeten ondergaan. Hoewel u enerzijds stelde dat Berbers worden geweerd van een degelijke opleiding, bleek dat u puur omwille van financiële redenen met school bent moeten stoppen (CGVS, p. 7). Ook dat u omwille van discriminatie geen werk vond, kon u niet hardmaken. U verklaarde immers tot tien maanden na uw schoolopleiding naar werk te hebben gezocht. Nadien heeft u het gewoon opgegeven (CGVS, p. 21). U gevraagd of u het onderontwikkelde Hoceima niet achter u kon laten en zich elders in Marokko kon vestigen, antwoordde u dat discriminatie overal is. U erop gewezen dat u wel in Tanger kon wonen en er, zij het af en toe, kon werken, bleef u in algemene termen stellen dat 'ze jullie misbruiken en dat jullie geen eerlijke job kunnen hebben' (CGVS, p. 21). Wat betreft de discriminatie jegens Berbers, haalt u enkel economische elementen aan dewelke vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie. Hoe dan ook, discriminatie en het ontnemen van bepaalde rechten dienen van die aard te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, alvorens die tot een erkenning van de vluchtelingenstatus kan leiden. De gevreesde problemen moeten bijgevolg dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uit bovenstaande kan alvast opgemaakt worden dat dit in casu voor uw vertrek uit Marokko niet het geval is geweest."* Algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Er kan dan ook dienstig worden verwezen naar de hoger

gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één maart tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF